

РЕШЕНИЕ

№ 3085

гр. София, 18.06.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 6 състав,
в публично заседание на 18.05.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Боряна Бороджиева

при участието на секретаря Елеонора М Стоянова, като разгледа дело номер **12351** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145-чл.178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) вр. с 30а, ал.3 от Закона за опазване на обществения ред при провеждането на спортни мероприятия (ЗООРПСМ). Образувано е по жалба на Д. Е. П., чрез процесуален представител адв.Т. Т., срещу Заповед за налагане на принудителна административна мярка (ПАМ) № 19-4375-0031 от 16.10.2019г. на зам. началник на Първо РУ – СДВР, с която жалбоподателя на основание чл.41, т.1, вр. с чл.30, ал.1, т.1, предл.2 от ЗООРПСМ, вр. чл.21, т.8 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН) е била наложена ПАМ „забрана за посещение на спортни мероприятия в страната и чужбина за срок от две години“.

В жалбата се твърди, че оспорената заповед е незаконосъобразна, тъй като в производството по налагането ѝ били допуснати съществени нарушения на процесуалните правила и на материалния закон. Същата съгласно чл.54 от ЗМВР и чл.26, ал.1 от Правилника за устройството и дейността на МВР следвало да бъде издадена от началник, а не от зам. началник на РУ. По преписката нямало приложен акт за такова преупълномощаване на зам.началника на РУ. От пороци страдал и акта за установяване на административно нарушение (АУАН). АУАН бил издаден от полицейски инспектор, която длъжност спадала към изпълнителския и младши изпълнителския състав. За да разполагал с лична и материална компетентност да състави АУАН, издателят е следвало да бъде определен със заповед на началника на РУ или да работи под пряко ръководство на инспектор от по-високо ниво (чл.143, ал.1

от ЗМВР вр. чл.7 и 8 от Наредба за прилагане на длъжностите в администрацията. АУАН бил съставен в отсъствие на нарушителя и на свидетели на нарушението (чл.40 ЗАНН), не били посочени възрастта и местоработата на нарушителя. Липсвали достатъчно доказателства за извършване на нарушението от обективна страна и за субективното отношение на извършителя към нарушението и към противоправните му последици. ПАМ неправилно била наложена в максимален размер без да се отчита тежестта на нарушението, като неправилно било прието в заповедта наличието на „особено вулгарни“ жестове. В съдебно заседание адв.Т. заявява, че не са налице ясни и неоспорими доказателства за нарушението и за това жестовете да са особено вулгарни. Допълва доводите срещу налагане на максимален срок на ПАМ с това, че липсват данни за предишни противообществени прояви на жалбоподателя и мерки срещу него, с липсата на засегнати лица. Счита, че наложената ПАМ в най-тежкия й размер не се постига целта на закона. Според доклад на Ф., скандалът бил пресилен и се готвела и санкция за английския отбор. Заявява, че не претендира разности. Ответната страна, чрез юрк.И. в писмен отговор и чрез юрк.Г. в съдебно заседание, моли съда да остави жалбата без уважение. Счита, че жалбата е недопустима като подадена след изтичане на преклузивния срок. Счита, че жалбата е и неоснователна. Органът действал при условията на обвързана компетентност. Нарушението било безспорно и правилно индивидуализирано. Срокът на ПАМ съответствал с тежестта на нарушението и съответствал с целта на закона. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, като прецени доказателствата по делото, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

На 14.10.2019г. жалбоподателят П. присъствал „заедно с познати“ на футболната среща България – Англия на Националния стадион „В. Л.“, в сектор Б, на четвърти ред в средата. Чували се обиди от сектор А и мачът бил прекратен няколко пъти. На полувремето си тръгнал от стадиона заедно с познатите си (сведение от лицето, л.26). Още в деня на футболната среща ръководителят на техническата поддръжка на стадиона предал на служител на СДВР видеозаписи и фотоснимки, качени на компакт диск, от които материали се виждало поведението на зрителите (протокол за предаване, л.19). Според докладна записка от 15.10.2019г. и образувана по нея преписка рег.№513р-83210/19г. за извършена противообществена проява по време на футболната среща, дадена от разузнавач Ю.М. до Началника на сектор „Масови мероприятия“(ММ)-СДВР (л.15), „лице от мъжки пол на видима възраст около 20 години ... отправя неприличен жест с лявата ръка /среден пръст/ в посока на спортния терен“. В протокол от 15.10.2019г. (л.17) за писмено показание на свидетел по ЗООРПСМ, разпитаният св.П. заявява, че бил охрана на спортната среща, намирал се в зала за видеонаблюдение и имал за задача да следи поведението на зрителите. Впечатление му направило „лице от мъжки пол, на видима възраст 20 години, нормално телосложение ... което отправя неприличен жест с лявата ръка /среден пръст/ в посока на спортния терен“. Свидетелят присъствал на всяка футболна среща на Националния отбор и на почти всички срещи от Е. лига, поради което познавал голяма част от феновете и разпознал нарушителя като Д. Е. П.. Нарушителят не бил задържан на стадиона поради голямото струпване на хора и реалната опасност от ескалация на напрежението. С постановление от 15.10.2019г. (л.24) била възложена и извършена експертна справка със снимков материал към нея (20-22). Според справката множество лица от сектор Б отправят „неприлични жестове с ръце

(показват среден пръст и/или показват нацистки поздрав с изпъната нагоре дясна ръка.“ При извършеното сравнително изследване на изображението от записите и снимка на лицето от АИС БДС (л.23), вещото лице С.С. е заключила, че „е заснето едно и също лице – Д. Е. П.. Направена е справка (л.18) в Единния автоматизиран център АИС „Спортни хулигани“ към НИЦССМ-МВР, от която става ясно, че за лицето няма данни да е установяван като извършител на противообществени прояви по ЗООРПСМ. Въз основа на горното е изготвена справка-предложение (л.14) от началника на сектор ММ-СДВР за това преписка рег.№513р-83210/19г. да бъде изпратена на 01 РУ-СДВР за съставяне на АУАН на Д. Е. П.. Младши полицейски Л. от 01 РУ-СДВР е съставила АУАН (л.11) от 16.10.2019г. В акта е посочено, че П. е „извършил противообществена проява (спортно хулиганство), изразяваща се в отправяне на неприлични жестове, които са особено вулгарни, а именно отправя неприличен жест с лявата ръка /среден пръст/ в посока на спортния терен.“ Актът е подписан от нарушителя с възражения – „Бях на мача, но не съм отправял неприлични жестове.“ Въз основа на този АУАН и при повтаряне на описанието на нарушение зам. началникът на 01 РУ-СДВР е издал НП 4375/16.10.2019г. (л.12), което не е предмет на настоящото производство и няма данни за обжалването му. Като е взел предвид образуваната преписка рег.№513р-83210/19г. и посоченото НП, Зам. началникът на 01 РУ-СДВР е издал и оспорената заповед за налагане на ПАМ (л.13). В съдебно заседание от 02.03.2020г. разпитаният свидетел Р. заявява (л.48), че е приятел с жалбоподателя и е бил с него на футболната среща, точно до него. Видял какво се случило. „Той (жалбоподателят) нищо не е правил.“ Не видял да отправя неприлични жестове, не забелязал и други хора да го правят по-екзалтирано. Пляскали, вдигали ръце. В същото заседание обяснения дава и жалбоподателя. Твърди, че полицайка дошла в дома му и поискала да подпише три документа с думите „ако искаш да си ходиш – „подпиши се“. Той написал възражения в акта. Не бил показвал тези жестове. Не бил виждал снимки. При предявяване на такива от съда, заявява, че на снимките е вдигната дясна, а не лява ръка и не се вижда неприличен жест.

Поради установените противоречия между доказателствата, събрани по административната преписка (експертната справка и показанията на полицаия) и показанията на св.Р., съдът служебно изиска от ответника като доказателство видео файла, на който са заснети действията на П.. След безспорно уточняване на това кое от заснетите лица е жалбоподателят, съдът намира следното: в 22:04:25 часа лицето посочва с лявата си ръка към стадиона като в този момент категорично се вижда, че изпънат е показалецът, а средният пръст е свит заедно с другите; след това лицето отмества ръката си в посока свое ляво и я задържа така за около две секунди, после я сваля надолу, като от времето на отместването на ръката вляво и до свалянето ѝ надолу ръката е заснета така (под такъв ъгъл, фронтално), че не може категорично да се определи кой пръст е изпънат.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Оспорената заповед е връчена на П. на 16.10.2019г., жалбата е подадена на 21.10.2019г. (видно от куриерска разписка, л.27), понеделник – първи присъствен ден, тоест - в срока по чл.30а, ал.3 от ЗООРПСМ, от лице имащо право и интерес от обжалването, поради което възражението на ответника за недопустимост на жалбата е неоснователно,

Разгледана по същество жалата е основателна. Съображенията на съда за това са следните:

Оспорената заповед за налагане на ПАМ като административен акт е издадена от компетентен орган и в кръга на правомощията му - съгласно чл.30а, ал.1 от ЗООРПСМ решението по преписката се взема от началника на съответното РУ или оправомощено от него длъжностно лице. По делото е представена заповед №225з-701/21.09.2018г. (л.43) относно налагането на ПАМ, с която началника на 01 РУ-СДВР е определил кръг от длъжностни лица с такива правомощия, сред които и зам. началника на управлението – т.1.1. от заповедта. Представено е удостоверение от 21.11.2019г. (л.44), от което е видно, че издателят на заповедта Б.Р. е зам. началник на 01 РУ-СДВР от 2015г.

Съдът намира, че в производството пред органа не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила. Взето е писмено обяснение от нарушителя, обяснение на свидетел и справка от Единния автоматизиран регистър съгласно чл.27, т.1, 2 и 3 от ЗООРПСМ, извършена е експертната справка от вещо лице, придружена със снимков материал, като органът трудно би могъл да събере и други доказателства с оглед краткия срок от 24 часа за издаване на заповедта за налагане на ПАМ съгласно чл.30, ал.1, т.1 от ЗООРПСМ. Съдът намира за неоснователни доводите на жалбоподателя, че евентуалните пороци (ако има такива) при издаване на АУАН, водят до незаконосъобразност и на наложената ПАМ. Относно длъжността на полицая - този въпрос не е предмет на настоящото производство и би могъл да бъде поставен при оспорване на НП. Издаването на ПАМ не е обусловено, (освен като срок по чл.30, ал.1 от ЗООРПСМ, който е спазен), от производството по определянето и налагането на административно наказание. Непосочването на местоработата и възрастта на нарушителя, (още повече, че е посочено негово ЕГН), съдът намира за несъществени нарушения, които по никакъв начин не са ограничили правата на лицето в производството.

Съдът намира обаче, че оспорената заповед за налагане на ПАМ е постановена при неправилно приложение на материалния закон и в противоречие с целта на закона.

От установените по делото факти не може да се направи категоричен извод, че жалбоподателят действително е отправял „неприлични жестове“ към терена, такива които да бъдат определени като особено вулгарни. Както беше посочено и по-горе, първоначалният жест на лицето, запечатан и от видеонаблюдението, е с изпънат показалец, а не среден пръст. Има последващ много кратък момент от около 2-3 секунди, в който не се вижда ясно какво сочи лицето. Доведеният от жалбоподателя свидетел също твърди, че такъв жест П. не е правил. Използваният в заповедта израз – „жестове“ (в мн.ч.) не кореспондира с възможното време за показването им от само 2 секунди. След като няма категорична сигурност за това какъв е жестът, налагането на ПАМ се явява фактически необосновано.

Отделно от казаното в горния абзац, по отношение на размера на срока за налагане на ПАМ от две години съдът споделя като основателни доводите на жалбоподателя. Административният орган не е обосновал, не е посочил никакви мотиви защо приема, че жестът на нарушителя е „особено вулгарен“, не е го е съпоставил с други примери на хулиганство, включително спортно хулиганство. Съответно не е обосновал защо наложената ПАМ е в максималния срок, предвиден в закона. Следва да се има предвид, че според данните от преписката и конкретно при

прегледа на видеозаписа показването на жеста – ако изобщо може да е безспорно, че той е именно описания в заповедта - е било еднократно и с толкова кратка продължителност, която поставя под съмнение жестът да може да се определи като „особено вулгарен“. Също така, нарушенията по т.8 от чл.21 от ЗООРПСМ са по-леки в сравнение с другите нарушения, изброени в нормата – отказ да се изпълни полицейско разпореждане, палене на огън, нахлуване на терена, носене на оръжие, предизвикване и участие в сбиване, унищожаване на чуждо имущество, пряко посегателство над спортен съдия или състезател. Отделно от това от справката в Единния автоматизиран регистър става ясно, че за П. няма данни да е установяван като извършител на предишни нарушения по ЗООРПСМ. Пълната липса на мотиви за налагането на ПАМ именно в максималния ѝ законов срок съставлява нарушение на чл.59, ал.2, т.4 от АПК и води до незаконосъобразност на заповедта в нейната цялост. Съдът, действащ като контролно-отменителна инстанция в настоящото производство, няма правомощия да измени срока на наложената ПАМ, а само да потвърди или отмени заповедта. Така посочената по-горе незаконосъобразност, на самостоятелно основание наред с недоказване на фактическите основания за мярката, налага отмяната на заповедта изцяло.

Поради изложеното, съдът намира, че жалбата е основателна и оспорената заповед следва да бъде отменена.

При липса на претенция за разноси от страна на жалбоподателя, съдът не присъжда такива.

Воден от горното, Административен съд София-град, Първо отделение, 6-ти състав:

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Заповед за налагане на принудителна административна мярка № 19-4375-0031 от 16.10.2019г. на зам. началник на Първо РУ – СДВР, с която на Д. Е. П. на основание чл.41, т.1, вр. с чл.30, ал.1, т.1, предл.2 от ЗООРПСМ, вр. чл.21, т.8 от Закона за административните нарушения и наказания, е била наложена ПАМ „забрана за посещение на спортни мероприятия в страната и чужбина за срок от две години“.

Решението може да се обжалва пред Върховния административен съд на Р България в 14-дневен срок от съобщаването му.

СЪДИЯ: